

sig? For at hun med djævelens vold og magt skal få manden ned med nakken, så parrets samlede økonomi bliver dårligere alt i alt?

Dette er jo i al fald resultatet af kvinde-samfundsskatteudvalgets teoriløsninger, som i vidt omfang ukritisk er slugt råt af forfatterne til de to såkaldte »folkepartiers« – konservatives og socialisters – beslutningsforslag (B 11 og B 31).

I ca. 92 pct. af ægteskaberne har manden større bruttoindkomst end konen, og de færreste kvinder i disse ægteskaber klager over, at nogle af deres fradrag (personfradrag og/eller ligningsmæssige fradrag, eventuelt underkudsoverførsel) ryger over til manden, hvorimod de tydeligvis har sværere ved at forstå, at deres bankbøger m.v. skal på mandens selvangivelse.

Men selv om der ikke er særlig megen fornuft i de foreliggende beslutningsforslag, kan der glimrende indføres forbedringer også på ægtefælleskattens område.

Fremskridtspartiet har for længst fremsat sådanne forslag, hvoraf følgende skal nævnes:

1. Fremskridtspartiets forslag af 11. januar 1978 om, »at skattereglerne for medhjælpende ægtefæller lempes, således at op til 50 pct. af indtægten uden overgrænse beskattes hos hustruen«, hvilket forslag jo desværre blev stemt ned af alle de andre partier (på nær retsforbundet). Når man ikke vil gå så vidt, må man i al fald væsentligt hæve loftet – i 1981 58.900 kr. – over, hvad der skattemæssigt kan tillægges de godt 100.000 medhjælpende hustruer som overskudsandel fra ægtefællernes virksomhed.

2. Splitting af formueopgørelsen, jfr. senest fremskridtsændringsforslag i skatte- og afgiftsudvalgets betænkning af 28. november 1980 ad forslag til lov om ændring af udskrivningsloven og ligningsloven (Ændring af formuebeskatningen) (L 12) om, at halvdelen af de skattepligtige formuer henføres til hver af ægtefællerne.

Et femte mindretal (socialistisk folkepartis medlem af udvalget) tilslutter sig ønsket om en ændring af ægtefællebeskatningen, men bemærker i denne forbindelse, at målet – fjernelse af kønsdiskriminerende bestemmelser i skattelovgivningen og en udvidelse af den særskilte beskatning – er for snævert de-

fineret. Målet må være en fuldstændig ligestilling af gifte og ugifte i skattemæssig henseende.

I dag behandles ægtepar, hvor manden tjener mest, ægtepar, hvor hustruen tjener mest, og papirløse par højst forskelligt. Det vil derfor være umuligt at nå til en ligestilling, uden at der sker forskydninger i de forskellige gruppers skattebetaling. Men mindretallet finder det væsentligt, at der ikke herved sker nogen samlet forskydning af skattetrykket til fordel for de besiddende grupper i samfundet, ligesom ingen gruppe må få sin skattebetaling ændret væsentligt uden rimelige overgangsregler.

Mindretallets beslutningsforslag, B 31, opfylder disse kriterier og bør derfor danne udgangspunkt for en kommende lovgivning. Det er da også dette beslutningsforslag, som Dansk Kvindesamfund har tilsluttet sig.

Et sjette mindretal (det radikale venstres medlem af udvalget) tilslutter sig ønsket om ændring af ægtefællebeskatningen, men understreger, at målet ikke alene er en fjernelse af de kønsdiskriminerende bestemmelser i skattelovgivningen, men også en ligestilling af gifte og ugifte i skattemæssig henseende. Dette kan ikke gennemføres uden ret væsentlige ændringer i beskatningen af forskellige grupper.

Et syvende mindretal (Danmarks retsforbunds medlem af udvalget) beklager meget, at det ikke har været muligt at gennemføre B 34 som en foreløbig løsning af sambeskatningsproblemet, idet man ikke finder de indvendinger, herunder administrative, der er gjort over for forslaget, af en sådan tyngde, at de kan motivere en afvisning af forslaget.

Når det fra regeringens side ofte er tilkendegivet, at man overvejer en løsning af sambeskatningsproblemet i sammenhæng med andre reformer inden for indkomstskattelovgivningen, så kan det kun hilses med tilfredshed, hvis det fører med sig, at man virkelig får en indkomstskattereform og ikke en march på stedet.

Hvis det imidlertid er en forudsætning, at ingen i væsentligt omfang må få det anderledes, så kan man nære bekymring for, at der i realiteten intet sker.

Danmarks retsforbunds medlem af udvalget er imidlertid af den opfattelse, at man